

ESCOLLIM QUIN DÉU VOLEM ADORAR

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

En la primera lectura, Josué és molt concret: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar». No diu que canviïn Déu per un altre déu, sinó per molts déus. És una pregunta que ens podem fer: «Quants déus tinc a part de Déu o en comptes de Déu?».

El poble respon amb arrogància ingènua: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. [...] També nosaltres estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu». Ai! Que bonic si no fos que fem moltes trampes, malgrat el desig. Que el desig és gran? Sí. Que les trampes hi són? També. L'important és que no ens enganyem nosaltres mateixos. L'objectiu no és ser el cristià perfecte, l'objectiu és tornar al Senyor sempre que calgui. L'objectiu no som nosaltres, sinó ell.

Abans ha dit: «Jo i la meva família hem decidit d'adorar el Senyor». Si és fruit d'un discerniment personal i familiar, molt bé. Però si és fruit d'una moda eclesial o d'un nacionalcatolicisme o perquè ens hi hem trobat sense més, no. La fe és un camí, no es dona per suposada. La fe és un regal que hem d'aprendre a valorar, a fer créixer entre tots. La fe és personal, el camí segurament també, però créixer ha de ser entre tots; per això ens diem comunitat, Església. Recordem que el mot grec *ekklesia* vol dir assemblea. Junts. Hi ha d'haver un discerniment i un aprofundiment continu, que ens faci sortir de la nostra zona de confort de saber que ja ho sabem tot, de Déu.

No ens estranya, doncs, que a l'evangeli els seguidors de Jesús diguin: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'l?». Viure la fe no és una actitud innocent, passiva, comporta el compromís. Ens agradaria entendre i no podem. Per això Jesús els diu: «L'Esperit és el qui dona la vida. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida». No ens estranya, doncs, que molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonessin.

Jesús pregunta als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?». Simó Pere li respon: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu».

Simó no entén, però sap que no pot fer marxa enrere. Potser no creuen prou i només intueixen que Jesús és el Sant de Déu, però el que saben segur és que les paraules de Jesús són de vida eterna.

A nosaltres també ens agradaria que fos així.